

1

De stormachtige wind gierde om de kerktoren en blies fel tussen de geparkeerde auto's door. 'Nee, je stoort niet,' zei Ard Banckert in de microfoon van zijn mobiele telefoon terwijl hij met zijn stationwagen het parkeerdak opreed van het overdekte winkelcentrum. 'Maar wacht een tel, ik ga juist parkeren. Wat een hondenweer is het!'

Een plastic draagtas dolde fladderend in het rond, kletste tegen een autoportier en bleef er kwaadaardig klapperend tegenaan kleven. Er waren meer plassen dan auto's, en vrije parkeerplaatsen in overvloed. Ard parkeerde achteruit in, vlak bij de overkapping waar een rolband het winkelcentrum in leidde. Een meeuw op de balustrade vloog geschrokken op en zwenkte weg, het luchtruim in. In een oogwenk verdween hij als wit vlekje tussen de daken van de stad.

'Ik sta. Kom op met je verhaal.'

De auto stond te schudden in de wind. Dat deden ook de vlaggenmasten en lantarenpalen. En voor de zoveelste keer smeed de hemel een plensbui neer. Het liep tegen kerst, maar het leek wel herfst.

Onder de overkapping wachtte Lotte van der Elster met volle boodschappentassen de bui af. Het licht was daar nota bene gaan branden alsof het al avond was. De regen kletterde op het platte dak.

Wat een afschuwelijk weer! Het hoort te sneeuwen of te vriezen, vond ze.

Ook Ard had die mening. Hij hield van het beeld van ademwolkjes, dikke wollen bivakmutsen, en boodschappentassen met prei voor erwtensoep.

Je wangen horen nu te tintelen van de vrieskou, dacht Lotte. Ze had nog wel in de herfst een ongelooflijk leuke muts gekocht...

Maar daar had je niets aan als je net van de kapper kwam, zoals nu. Ook niets aan een paraplu trouwens. Ze vleide met twee handen zo losjes mogelijk de capuchon van haar nieuwe, in de uitverkoop gekochte regenjas over haar kapsel. Gelukkig was die capuchon uitermate ruim. Een beetje té, volgens haar jongste dochter Marije. Met het koordje in de zoom zover aangetrokken dat alleen nog haar neus en ogen vrij waren, leek het ding meer op een astronautenhelm. Geen gezicht, had de uitdrukking van afschuw op Marijes mooie jonge vrouwengezichtje verraden.

‘Hoe bedenken ze het! De jas zelf is juist zo zwierig en elegant, die staat je prachtig. Alleen die capuchon... die is voor de sier en niet om te gebruiken.’

‘Niets aan te doen,’ mompelde Lotte nu. De kappersbeurt daarnet had een kapitaal gekost. Wilde je er morgen, als haar oudste dochter Bonne op Schiphol aankwam, nog iets van terugzien, dan moest ze nu maar voor schut lopen. Juist voor Bonne had ze haar ‘best wel mooi krullende lokken’ in een nieuw model laten knippen en laten kleuren om maar geen spoortje grijs te hebben. De kwalificatie was van Bonne, en die was kritisch. Als kleuter al was ze geïnteresseerd in uiterlijkheden en later, als scholier, was ze styling- en presentatiecursussen gaan volgen.

Inmiddels werkte ze als stewardess bij het Amerikaanse luchtvaartbedrijf waar haar man, en jeugdliefde, verkeersvlieger was. Daarnaast bouwde ze in hun woonplaats Orlando in Florida, een kleding- en stylingadviesbureau op voor later, als ze niet meer vloog.

Jammer dat die capuchon veel te groot is uitgevallen, dacht Lotte terwijl ze de boodschappentassen van de grond oppakte. Het leek me zo charmant. Want ze hield van iets speciaals in het uiterlijk, zonder dat het al te opvallend was, en van grappige details bij kleding. Maar carnavalesk, nee, dat hoefde bepaald niet.

Met korte snelle passen liep ze naar haar auto. De jas fladderde wild om haar heen, de wind kon met gemak tussen de knoopsluiting door waaien. Hij bewees daarmee niet erg praktisch te zijn, het was een mooiweeregenjas. Daarom was hij natuurlijk zo enorm afgeprijsd!

Lotte huiverde toen ze de achterbak ontsloot. Niet omdat het zo koud was, het was veel te warm voor december, maar omdat ze moest plassen, té nodig om het stadsverkeer in te gaan. 'Bah, stom,' mopperde ze voor zich uit terwijl ze de tassen in de kofferbak tilde.

Ik had bij de kapper moeten gaan, dacht ze. Intussen legde ze breekbare boodschappen uit de tassen in een kratje. Nu moet ik wel naar de openbare toiletten van het winkelcentrum. Was ik nou maar niet blijven kletsen met die vrouw die ook gekleurd werd. Daardoor had ik alle aandacht voor onze gezellige vlotte babbel, maar bleef ik doof voor de

signalen van hoge nood. Hoe zeggen we dat op gym ook alweer? Stom om je behoeften zo te negeren. En dat is het.

Er was een extra handje kracht voor nodig om tegen de wind in de achterklep dicht te gooien. En toen lag haar schoudertas met portemonnee óók in de kofferbak, bij de boodschappen. ‘Nee, zeg!’

Had ze niet wat kleingeld in haar zak voor de toiletten?

De wind floot. Verderop klapperde een vlaggenlijn tegen een mast. Het rook een kort moment naar gebakken vis en daarna naar vers brood. Maar niet naar de bouillon van de soepfabriek, zoals vroeger.

Dat de soepfabriek in en om de stad niet meer te ruiken zou zijn, daarover had Lotte destijds haar eerste persbericht geschreven. Over hun vooruitlopen op toekomstige milieumaatregelen, kenmerkend voor hun innovatieve werkwijze en meer van die blabla.

Geen kleingeld. De achterklep weer open, de tas eruit, de klep met een dreun weer dicht.

Op een sukkeldrafje ging ze terug naar de overkapping. De capuchon klapperde, de jas wapperde, de schoudertas zwaaide en, vlak voordat de glazen deuren automatisch uiteenweken, zag ze in een kort moment van weerspiegeling zelf die idioot groot opbollende capuchon. Binnen deed ze het ding onmiddellijk af. In het glas spiedde ze hoe haar kapsel eronder vandaan was gekomen. Wonder boven wonder nog intact, en in die toch echt charmante jas zag je niet dat ze een beetje te dik was. Sterker, eigenlijk zag ze er best leuk uit. Te leuk voor openbare

toiletten... en uitermate passend in het nieuwe grand café in het winkelcentrum, voor een lekkere tosti. Ook heel geschikt om daarna heel eventjes te genieten van overdekt winkelen. Ze had tenslotte als goed uitzierende vrouw een vrije dag.

Al snel had zich condens op de zijruit van Ards auto gevormd. Hij had het met zijn mouw weggeveegd en door zijn armbewegingen liet zijn horloge hem zien hoe laat het was. Het telefoontje was van een zakenrelatie met een eenmansbedrijf, net als hij. De man moest een onverkwikkelijke kwestie met een leverancier van zich af praten. Geen probleem. Als eenlingen heb je elkaar nodig. Alleen, wat was die vent ook nu weer lang van stof.

Goed dat hij achteruit geparkeerd stond, zo had hij nog een beetje naar het schouwspel van voortjagende regenwolken kunnen staren in plaats van naar de blinde muur van de manshoge balustrade.

Zijn maag was gaan knorren. Het was dan ook lunchtijd en de kom goulashsoep en het broodje rosbief van zijn favoriete broodjeszaak op de Botermarkt waren al diverse keren voor zijn geestesoog verschenen. Maar daar lunchen betekende gesjouw door storm en regen. Hij kon ook iets gaan eten in het nieuwe grand café, dat scheelde tijd en nattigheid en bovendien was dat aardig tegenover Victorine, die het daar had helpen inrichten.

Toen kwam er opeens schot in het gesprek. Hij ging rechter op zitten en keek nu echt naar wat er te zien was. Naar de enige levende ziel bijvoorbeeld die bij de

overkapping van de rolband naar het winkelcentrum naar buiten stapte, een vrouw met een capuchon op. Ze sjouwde met nog redelijke snelheid met twee volle boodschappentassen. Het was handiger geweest die in de supermarktkar te vervoeren. Die, oké, dan wel weer naar het karrenstation teruggebracht moest worden in dit beestenweer.

Als dolgeworden fladderde haar jas om haar heen, alsof hij mee wilde jagen met de stormwind naar verre, onbekende landen. Maar de capuchon verankerde het zaakje stevig. Wat een kanjer, de vrouw leek wel een maanmanneling met dat ding.

Hij vond het wel een komisch gezicht en grijnsde. Storm en regen brachten gelukkig wél leven in de brouwerij, dat was tenminste iets. Eerst al die lege plastic tas die er in een wilde rondedans een wervelende show van maakte, nu weer die fladderjas en in de tussentijd het stuntvliegen van een koppel meeuwen die een kraai met brood achtervolgden.

Grinnikend luisterde hij naar het resumé van de zakenrelatie. De vrouw met de capuchon kwam hardlopend terug, nu zonder tassen. Hij keek hoe ze binnen de overkapping het gekke ding meteen van haar hoofd haalde en zag dat ze zijn achterbuurvrouw was. Een leuk mens. Dat kon hij zeggen want hij had er verstand van, vond hij zelf, ook al kenden ze elkaar alleen van gezicht.

Hij richtte zijn aandacht weer op het verhaal aan de andere kant van de lijn, dat tot afronding leek te komen, en begon intussen alvast losse troep van de passagiersstoel in het dashboardvak op te bergen.

Eindelijk beëindigde de beller het gesprek. Een grimmige wolk kwam naderbij en joeg de eerste druppels al vooruit. Met reuzenstappen liep Ard de overkapping binnen. Een grote, stevige vent met zilvergrijs haar en een blozend gezicht. Een echte noorderling, zou je zeggen.

Waarom ze die morgen overduidelijk met het verkeerde been uit bed was gestapt, wist Lotte eigenlijk niet meer. Misschien had een vervelende droom de toon gezet? In elk geval had ze meteen al toen ze haar ogen opendeed absoluut geen zin in de afspraak met de kapper. Door de vele huishoudelijke klussen die wachtten? Door de wens van meer hulp? De vrouw die de praktijkruimte schoonhield vulde de overblijvende tijd keurig met stofzuigen of het soppen van de badkamer in het woonhuis. Maar er bleef nog zoveel werk over, er moest hulp bij komen, en vind die maar eens!

Nu ze met een cappuccino voor haar neus in het nieuwe grand café zat na te genieten van de werkelijk zalige tosti met brie en tomaat, kon ze er met haar pet niet bij dat ze zo chagrijnig was geweest.

‘Op mijn vrije dag naar de kapper, bah, bah, bah,’ had ze tegen Marije gemopperd. ‘Of ik niets anders te doen heb. Uren van je tijd zit je te verdoen. Met kledderige slierten haar kun je tegen je eigen stomme hoofd in de spiegel aankijken. Leuk hoor.’

‘Je kunt ook genieten van het niksen.’

‘Met dat lawaai van die föhns zeker en die schreeuwerige videoclips.’

‘Lees dan gezellig tijdschriften!’

‘Het zijn van die stomme bladen.’

‘Neem een boek mee.’

‘En dan tot hoofdstuk 2 komen... in de wetenschap dat ik door de eeuwige drukte nooit aan het vervolg zal toekomen.’

‘Verf je haar dan niet!’ Het had geïrriteerd geklonken.

‘Ja, en dan zeker met een grijs gestreept hoofd rondlopen.’

Marije had haar met een boze frons aangekeken.

‘Wat wil je nu eigenlijk?’

En zij, Lotte, had bokkig haar schouders opgehaald.

Hoofdschuddend zag ze de scène terug.

Beschamend... En arme Marije. Door een verbroken relatie tijdelijk bij moeder thuis. Dat gezellige mens... dat stuk chagrijn, dat niet eens aan kerst wil doen, laat staan aan cadeautjes.

Impulsief pakte Lotte haar mobieltje tevoorschijn. Ze keek om zich heen. Eigenlijk vond ze dat je niet in het openbaar hoort te bellen. Maar de buurtafeltjes waren vol bezet, er werd druk en nogal luid gepraat. Ze viel niet op, dus vooruit.

Natuurlijk had Marije de voicemail aan.

Privégesprekken werden niet getolereerd in de receptie van het hotel waar ze werkte. ‘Marije, met mama,’ sprak Lotte zachtjes in. ‘Hé, sorry, dat ik vanmorgen zo chagrijnig deed. Ik snap nu zelf ook niet meer waarom.’ Ze lachte zachtjes. Er schoot haar een verontschuldigend zinnetje van Marije zelf te binnen dat haar nu goed van pas kwam. Ze kon het niet laten.

‘Misschien,’ citeerde ze met een lach in haar stem, ‘is het wel een tekort aan liefde, weet je wel? Tot vanavond!’

Met een grijns drukte ze de telefoon uit. Ze voelde zich stukken beter, en ook de wereld om haar heen lachte haar opeens toe.

Neem dit nieuwe restaurant, dacht ze terwijl haar blik rondging. Gezellig druk. Een zalig ontspannen sfeertje door die fel gekleurde sofa’s met tal van kussentjes langs de muren en de bescheiden gehouden kerstversiering. Leuk publiek. Vlotte meiden en jongens in de bediening. En echt verrukkelijke cappuccino.

Eigenlijk kon ze zich best een uurtje extra permitteren om toch een paar kleine kerstcadeautjes voor de meiden te kopen, niet vanuit een kerstverplichting maar gewoon als verwennerijtje. Dat mocht toch wel? Er waren in het winkelcentrum leuke zaakjes in overvloed. Hippe oorbellen voor Bonne. Of de kunstkalender van Nederlandse landschapsschilderijen die ze laatst zag? Een dagboek voor Marije. Of de pashminasjaal die ze zelf wilde kopen? Als ze dan toch bezig was, kon ze voor haar ouders een dvd kopen van een van hun favoriete tv-series van vroeger, en zich alvast oriënteren op nieuwe laarzen.

Nu de jongens opeens wél komen met de kerstdagen moet ik nog maar wat cadeautjes kopen, dacht Ard terwijl hij toch in de broodjeszaak zijn begeerde kom hete, goedgevulde goulashsoep leeglepelde. Voor zijn

zoons was het sneu dat hun lijk van een busje de geest had gegeven, waardoor ze nu geen kerst konden vieren in Oostenrijk, in lachwekkende *Lederhosen* en met vrolijke *Dirndls*. Maar hem kwam het goed uit.

Waarom het hem tevreden stemde benoemde hij niet. Waartoe dient het ook om alle argumenten uit de kast te halen als je de conclusie al weet? Een omhaal van gedachten is dat en zonde van je tijd. Bovendien passeert er dan van alles de revue dat niet vrolijk stemt. Zoals het idee van kerstdagen alleen thuis, gedachten aan verkeersongevallen op de Autobahn, de loyaliteit van kinderen naar hun gescheiden ouders, het deels knagende en deels triomfantelijke gevoel dat hij en niet hun moeder verkozen werd, en ga zo maar door.

Hou het maar op tevredenheid en cadeautjes bedenken.

Ze hadden weliswaar al met sinterklaas aan cadeautjes gedaan, maar vooruit, cadeautjes gaven sfeer. Bovendien konden ze altijd van alles gebruiken.

Voor Michiel van 22, wist hij het meteen al. Sinds hij met zijn studie economie gestopt was en in de horeca werkte, was hij nog meer verslingerd aan koken. Een visbakpan werd het. De ovale kanjer van gietijzer uit de kookwinkel waar desnoods een hele zalm in paste maar ook met gemak zes stevige slibtongen. Zo'n ding voor het leven.

Hij schoof de inmiddels lege soepkom van zich af en zette zijn tanden in het broodje rosbief. Even mals en sappig als altijd, met een klein tipje mosterd. Hij at met smaak en wist het voor Maarten van 24 opeens

ook. De nieuwste druk van het woordenboek van de Nederlandse taal. Als aankomend journalist kon hij dat best gebruiken. Nu Laurens nog...

Hij zag zijn middelste zoon voor zich.
Paardenstaart, dikke trui in plaats van jas, grote zwarte uilenbril